

священники-ти и учителіе-ти, нъ задлъжявать ся и всичкы общинскы главатарі, тръговци, занаятліе, иснафліе и у обще всичкы честны хора, кои-то съ очн-тѣ си гледать страшны-ты и срамотны сѣтнины отъ това омразно пїянство, кое-то ны унищожява по праздницы и по честитяванїя, по кръщаванїя и по бабины-дни, по годеже и свадбы, по гостіе и зїяфете, по дружества и сборове, по кръчмарницы и кафенета, по погребенїя, третины, деветины и пр, по помене и задушницы всжду и у всичкы такывы случан всякой е длъженъ да ся старае да съвѣтува и отвраща заблудены-ты отъ тѣхъ гнуснѣхъ и смрътоноснѣхъ заразѣхъ, коя-то и отъ чюмѣхъ още по-злѣ ся е заяла да ны довърши отъ лице-то на земѣ-тѣхъ!

Хр. Г. Д.

В. ЧЕРКОВНО-УЧИЛИЩЕНЪ-КАЛЕНДАРЪ.

ПОПЪ ПРѢВАНЪ ЖИВКОВЪ

за углядъ священникъ.

Единъ най-хубавъ примѣръ за истинскый священническый животъ и дѣла, това е у насъ Попъ Прѣванъ Живковъ въ село Врътопъ.

Това селце ся намира между высокы бръда и горы съвсѣмъ усамотено отъ свѣта. Прѣди Попъ Прѣвана тукъ нѣмаше ни пѣтица, ни излизаніе и събираніе, нъ Врътопчяне отцѣпени така отъ свѣта живѣяхъ въ най-голѣмъ сиромашїѣ и глупостъ, безъ да можяхъ да бждѣтъ ни себе ни другому на ползѣ. Тукъ ако и да имаше до това врѣмя черквѣ и училище, нъ черква, коя-то ся отваря по нѣкогажъ или въ мѣсяца по еднажъ само кога има задушницѣ или курбанъ; както и училище, въ кое-то ся сричя еще Часословъ и Псалтырь, за тѣхъ не струва ни да ся говори, че ги имало или не въ едно мѣсто. Сѣще таково бѣ и у село Врътопъ до прѣди десетинѣ години, спорядъ това и селяне-тѣ не можяхъ да бждѣтъ по-друго-яче освѣнѣ да приличятъ на хора подывѣлы, просты и потънжлы до шїѣхъ въ суевѣрїя и прѣдразсѣдѣцы, а отъ другѣхъ странѣхъ лѣнивы, сиромаси, тѣлесно посярнѣли и пожльтѣли и денѣхъ нощѣхъ изъ кръчмѣ-тѣхъ да не